

יהונתם

צא השדה
יהונתן
עם נערך
תליך וקשתך
ולבך הכבד

שאל שאל אביך
ורעך דויד שאל נשאל
הטיל חניתו לעברך
למה תומת, יהונתם?
מה עשית אתה?

את שלחן המלך יצאת
בצער ובלי לחם
רעב ונכלם

שבועת ה'
בין שניכם
תהיה, אמרת,
עד עולם

שלח החצי, יהונתן
אתה תחטיא, דויד יחטא
שלח החצי.
חצי שדך יתן אהובך
למפיבשת

שלח החצי, שלח
נסוך עצוב שלי
דויד המלך יקונן
אחי, אחי
זיל דמעה
יהונתן, הולקח.

קטיפה של טבת

.א.

סְתוֹ-הַשֶּׁמֶשׁ
בָּא לִירוּשָׁלַיִם בְּאוֹר מְסֻנָּן
מִבְּעַד קוֹרֵי שְׁנַת-שָׁמַיִם
יָרַח אוֹר חִלּוּמוֹת
בְּעַרְבוּבִיָּה רַבָּה שֶׁל עֲנָנוֹת
עֲרָפֶל
חֲשֵׁכָה.

קְטִיפָה שֶׁלפְּנֵי הַגֶּשֶׁם
וְלפְּנֵי הַתְּחִזְקוֹת הַחֲמָה
אֶפֶר-כֶּרְתִּי מִתְּפִנָּה מְשֻׁמִּי שֶׁחַר
אֶפֶר-סֶגֶל מִפְּנֵי הַשְּׁקִיעָה
שָׁמַי טַבַּת יַגְעִים וּרְפוּיִים
מִבְּקָשִׁים מְנוּחַ עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.

אֶפֶר הַסְּסָנִי חוֹבֵק קַרְנַיִם חִידוֹת
שֶׁל אוֹר תְּשׁוּשׁ, סְמוּךְ, סְמוּק מִן הַקֶּרֶבָּה
לְאֲבָנִים מְסֻתָּנוֹת הַמְּשִׁיבוֹת לוֹ אֶהְבֶּה
בְּחִירוֹן זוֹהַר
הוֹשֵׁט יָדָךְ וַיַּעַ.

***

ב.

עלי רקפת בנקיקים וארניות
צצות מאדמה תפוחה
בצנצנת פלנית קטופה
לטופת דם-קטיפה
כביסה עורגת לאור
בחצר תחנת
הרכבת.

קטיפת כובעים במאה שיערים
יוצאים אל השמש משקיות הנילון
מרק עדשים עם געקעכץ וחמין.
לרגלי העץ חתול לא רעב,
אך ממתין.

קטיפה זולה, מעוכה
על ירכי נערות
ובסמטאות השוקים
קטיפה מריחה של שבה ביה
-- מתוקה של סחלב מהביל
באולם שרובר שלל קטיפות
של עשירים.

אבני-שכונות נותנות עיניהן
בפוך עננה ושמש שחרית
בשולית הבוצית
שמי-קטיפת-טיבת
נשקפים,
אוספים אליהם
נוצות הגוזל המת.

אי דמי

שולמית חוה הלוי

עֲצֵי הַתּוֹת הַמִּתְלַעִים
שֶׁל דוֹנָה גְרָצִיָּה וְדוֹן
יוֹסֵף נְשִׂיא קוֹרָאִים
בְּשִׁלְכַת מְגָלִיל צָמָא
אִי דְמִי, דְמִי זֹעֵק
בְּאַלֶם-זַחַל-מְשִׂי מִן
הַקְּלָדְרוֹן

מִבְּעַד לְצַעֲיֵף שְׁזוֹר שְׁנִי
אֲנִי קוֹרֵאת בְּאָחוּ קְטוֹף-
כְּלָנִיּוֹת. שְׂדֵה יֶרֶק
וְאִין בּוֹ הַבְּטָחָה
יֶרֶק גַּעְגּוּעַ. אִי
דָם כְּלָנִית קְרוּעָה
מִשְׂרֵשׁ קוֹרָא
לְשׂוֹא

הַדָּם קוֹרָא אִי

La sangre llama

מְסִיבִילָיָה תוֹסֵס עַד
הַלוֹם, עַדִּי מְקַנ"א רנ"ב
רנ"ז קְרוּבֵי הַקְּרָבִים
נְסִים וְאֲנוּסִים אֲשֶׁר
הַמִּירוֹ כְּבוֹדָם בְּגָלוֹת
הַנְּפֹשׁ

נְפֹשֵׁי הַגּוֹלָה גְלוּיָה
לְעִין כָּל כְּתֻקֹת הַשְּׁנִי
מִחֲלוֹן הַחוּמָה קְרָעִי
עֵינֹוִים פְּרוּשִׁים כְּשִׁמְלָה
מְבַקֶּשֶׁת בְּחוּל סְפוּג-נְפֹשֵׁי
מְחִילָה אַךְ שׂוֹא קְרָאָה
דְּמִמַּת דְּמִי אִי
דְּמִי לֶךְ מִחוּף
כְּבוֹי

שלא פתאום בום

שלא פתאום בום
ודממה לרגע
ואז זעקות וילל
הסירנות של
אמבולנסים
ונידות

שלא מצלמות, אלהים
שלא מצלמות...

שלא יעופו גלות עיני
מפני, קרועות ואינן רואות
בתוך הזכוכית המנפצת.

שלא יפוצו קרעי מעי לכל עבר
ממתנים לאנשי זק"א
בזקן וכפפות שיאספו אותם
כמו פסות של פזל הרוס
מהרהיטים והקירות
והתקרה והמדרכה בחוץ
ומשיחי הגן הסמוך

שלא תתקל חילת שוטרת בבשר
ירכי התלושה ובלתי מחברת
שלא תטרף שנתה עליה
עד סוף ימיה אם כן

שלא תצרב באף ההמון
צחנת ערבובית שערי החרון
ובשרי השרוף עם אבקת השרפה
והדם. שלא יהיה כזה זכרון

שלא יחלצו באבו כביר
מסמרים חלודים וגלות
מתכת מתוך שברי עצמותי
שלא ישטפו את שירי
דמי המקריש אל תעלות
הביוב

שלא ישארו שירי שירי
שבויים לנצח באספלט
שחיש מהרה ישוב להיות
מקום אכילה ושתייה
לילדים וזקנים, אנשים
ונשים שכמותי.

חוט של בשמים

בָּא אֵלַי
בְּעֵנַג אֶצְבָּעוֹת
עֵינַיִם יְרֻקוֹת
הַיּוֹם
רְפוֹת הַיּוֹם
בְּמִיחָד

בָּא אֵלַי
יְדַיִם חֲזָקוֹת
עֶכְשָׁיו
נוֹטְלוֹת-נוֹתְנוֹת
אֶת נִשְׁמָתִי

בָּא אֵלַי
מִן הַשֶּׁפֶה וְלַחֲוֹת
שְׁחִיךְ
פְּאֵתִי שְׁעִיךְ
חוֹט שֶׁל בְּשָׂמִים
נִמְשַׁךְ מִגּוֹפְךָ
לְשָׁלִי
שְׁלִי!

מְלוּחַ שְׁלֹךְ בְּחִמְצָמְצוֹת
גְּעֻגוּעֵי

קידוש השם של ברטה

מי השקיף ומה נשקף אל
ברטה מהחלון ביום
שנשמטה?
להק של גוילים
פרח אותה שעה בינה
ובין השמש ובצלם
פרפר לבן יחיד.

אותו היום מקרת שמחת
תורה הנה, והיא מהרהרת
ב-cabanuelitos מימי
ילדותה, תוהה אם הנה זה
חיבור או פרוד שהוציא את
אנשי סן-אליזריו שבטקסס
לסכות בשדות אסיף.

ביום ההוא גאו בנה חרדות
צללים של איום רחפו
בכל אשר פנתה
גוזרת ותופרת את לבה
טלאים של אהבה אלמת
קרעי פרדה מהנגלה והנסתר
פרפר לבן עבר בצל גוילים
בעת שחשה על ערפה את המכה
ושמא היתה זו עננה רכה
ושמא פסת וילון בה
נאחזה

רק ג'והן ידע.

כְּשֶׁשָׁב וְנָטַל אֶת אֶפְרָה מִהַמְשָׁרָפָה
לְשֵׁמֶט מִנְקֵרֶת הַצּוֹר הַצּוֹפֶה לְנֹהַר
נִשְׁמַע בְּבִרְוֵר מִשָּׁק כְּנָפִים נְעֻלְמוֹת
וְרוּחַ פְּרָצָה מַעֲלָה מִהַעֲמֵק
בְּרִטָּה נְשֹׂאָה עֵינַיִם אֶפְרָיִם.
הַשָּׁמַיִם נִפְתְּחוּ וּבָרַק שָׁלֹד
הָאֱלֹהִים נִגְלָה אֵלֵיהֶּ, וְאֲבוֹתֶיהָ
שְׂרוּפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ.

עִירִם וּמִזֶּה רָעַב קָרַן בְּחִוְרוֹנוֹ
בְּעֶצֶם הָאֵמָה שָׁלוֹ בְּעָרוֹ
גְּלַקְסִיּוֹת שֶׁל מִסְפָּרִים
וְהוּא שׁוֹקֵעַ מִסְפִּירָה
לְסִפִּירָה רִיקָה כְּבוֹר
מַעֲמִיד פָּנִים אַחֲוֹר תּוֹפֵר
לְעֻצְמוֹתָיו הַרוֹעֲדוֹת כְּתִנֵּת עוֹר.

בְּרִטָּה שְׂאֵפָה אֹוִיר מְלֵא רֵאוֹת
אֶפְרָה, צָפָה אֵלָיו, עֵינֶיהָ הַמְפַחְמוֹת
זוֹלְגוֹת שָׁרָף, חֲבָקָה בְּצַעֲיָף אֶפְרָה
בְּהֵק עֲצֻמוֹתוֹ הַנוֹרָא. אֶמְרָה,
אֵהְיָה אֲשֶׁר אֵהְיָה אִם כֵּן בְּשֶׁר לְךָ
תִּסְרֹק אוֹתִי בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל
קְדוּשִׁין וְאַהֲבַת עוֹלָם הַפּוֹךְ.

מִיָּד יִרְדֶּה עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת
חֶפֶת מַחֲשַׁךְ חֲנוּק
וּבְרִטָּה מְקַדְּשֵׁת
מְקַדְּשֵׁת.